

PUNT DE MIRA

Les fonts

Pere Valls i Duran

L'altre dia, al Periódico de Catalunya, en la pàgina 20, i en l'escrit "Cosos de la Vida" deia: "L'ajuntament de Barcelona perd una font abeurador medieval". La van desmuntar, però van prometre que la restaurarien i la tornarien al seu lloc.

La font-abeurador més antiga i popular de Barcelona, que estava en la plaça Sant Agustí Vell des de l'Edat Mitjana, ha desaparegut tot i les protestes i recerques dels veïns, cap responsable de l'ajuntament no sap el lloc de les pedres històriques que foren desmuntades i numerades pels propis serveis municipals amb la promesa d'adobar-les i tornar-les a la vella plaça on van romandre fins l'abril del 1987. La font-abeurador va estar acostada al vell edifici que va ser enderrocat per donar pas a unes vivendes noves. La font-abeurador de la plaça de Sant Agustí Vell estava en la cantonada amb l'anomenada plaça i el carrer Calders, just sobre el que fou una carretera romana de l'antiga Barcino, i enfront d'un dels edificis civils més antics de la ciutat. Els primers documents que parlen d'aquesta font són del segle XV; en ells s'explica que cada any era beneïda pel capellà del convent de Sant Agustí Vell. Segons els historiadors del nucli antic, aquesta font era on en Amichatis i Manton, autors de la famosa i popular "Marieta de l'ull viu" van situar el punt on la Marieta es trobava amb els soldats que l'acompanyaven a la tradicional Font del Gat; sembla però que aquest fet està per demostrar documentalment. La llegenda popular explica que l'edifici al qual estava adossada la font era on també en Santiago Rusiñol ubicà la botiga "La Puntual" en la no menys cèlebre obra "L'Auca del senyor Esteve".

De fonts abeuradors a la nostra ciutat els meus pares m'havien dit que ells d'aquestes fonts n'havien aconseguit veure'n algunes, com la que hi havia hagut davant la Fonda Europa, una altra era davant de l'ara restaurant el Puntasco al final de la pujada de Belulla. També n'hi havia hagut una altra davant del bar de Can Met i de l'Hostal Can Fainer a la carretera de ca l'Umbert. També d'altres fonts molt antigues com la de la Font Verda, ara desapareguda, que va crear un bell barri. En aquesta font s'hi havien fet bons berenars i aplecs, s'hi anava a menjar la coca i fer la barreja durant les festes del Sant de Barri de Sants Metges del carrer de Corró. L'altra font també molt bonica potser sigui la que hi ha incorporada a la planta baixa de l'edifici situat a la plaça de la Porxada al centre de l'antiga ciutat emmurallada al nucli antic de la nostra ciutat amb un marcat caràcter medieval del segle XV. Una que també és molt interessant és la font que hi ha a la cruïlla dels carrers Llorer i Ricomà. També n'hi ha d'altres com la de Can Poal, Ginesta, Carrencà, Ràdiu, Frares, Cargol, i un sens fi d'altres petites fonts que eñumerar em costaria molt de temps.

En aquesta secció es publicaran les cartes que adreïn els nostres lectors. Cal que els autors n'especifiquin el nom, cognoms, adreça i número de D.N.I., malgrat que podran ser publicades amb pseudònim sempre que la seva temàtica ho permeti, a criteri de la Redacció. Les cartes hauran d'estar escrites a màquina i preferentment no podran excedir de 25 ratlles. Segons aquestes condicions esmentades la Redacció es reserva el dret de publicar-les i el d'extractar-les o resumir-les quan calgui.

Correu Obert

E. U., un nou virus de fàcil contagi

Doncs sí, per si no en teníem prou amb la gran quantitat de virus, alguns sortosament descoberts i per combatre els quals s'han anat descobrint els antidots adients per combatre les malalties que provoquen, penso que potser caldria començar a investigar, abans no sigui massa tard el nou virus conegut amb el nom EU (?), és a dir "Enfermetat" de l'Usuari, ja que és aquest qui, fins ara, es veu afectat per aquesta malaltia, no mortal sortosament encara, però que sí que afecta molt la seva economia debilitant-la seriosament.

Fins ara, a través de llargs estudis, s'ha pogut detectar d'on prové aquest virus que afecta sobretot els anomenats Serveis Públics, Correus, Telefònica, etc., que hem denunciat repetides vegades, ja que per exemple l'Administració de Correus tot i haver pagar per avançat l'import que segons aquesta Administració cal abonar per dur a terme la seva tasca, que des de fa ja massa temps no ho fa degudament: les cartes, per exemple, no arriben al destinatari fins passats molts dies, algunes vegades setmanes, o bé no arriben mai. "S'haurà perdut", ens diuen per tota explicació alguns responsables de Correus, i es queden tan tranquils... Nosaltres, però, no podem rebre la carta que ens consta ens ha estat tramesa, ni molt menys recobrar els diners que hem pagat per aquest servei.

Un altre cas diferent però no

menys enutjós és el pagament dels rebuts que paguem a la Telefònica, moltes vegades abusius degut, ens diuen, a les moltes o perllongades trucades que fem, sense que tinguem la possibilitat de poder-ho comprovar ja que només ells tenen l'aparell on queden enregistrades les trucades o passos que impunement ens facturen.

Recentment ha aparegut, momentàniament que sapiguem fins ara potser només a la Roca, un nou virus que afecta sobretot a dos nuclis urbans d'aquest municipi, els de Roca-2 i Can Colet, concretament.

Fa pocs dies tingué lloc un debat sota el títol "L'aigua a debat" que fou emès en directe per TV-R en el transcurs del qual es debaté el problema de l'aigua que afecta els nuclis urbans esmentats. Entre d'altres aspectes es parlà del color de l'aigua que surt de les aixetes que fins i tot tenyeix la roba que es posa a les rentadores per rentar-la.

Això, es digué, passa quan es trenca alguna de les canonades que fa arribar l'aigua a les llars (cosa molt freqüent malauradament), però també degut al mal estat de les canonades que caldria canviar totalment, però per dur a terme aquesta obra cal esperar es posi en marxa el Pla General fa poc aprovat inicialment, pendent ara de la seva aprovació definitiva per part de la Comissió d'Urbanisme de Barcelona. D'a-

cord, però mentre això no es faci caldrà seguir com fins ara segons recomana el Servei Municipal d'Aigua Potable: deixar totes les aixetes obertes durant tot el temps que calgui fins aconseguir que l'aigua surti més o menys clara, és a dir, fins haver netejat les canonades, aigua que evidentment no es pot usar per a res i que s'ha de deixar perdre per la claveguera, això sí, després d'haver passat pel comptador i que evidentment l'usuari o consumidor haurà de pagar. És a dir, que a més de fer una feina que correspon als responsables del servei d'aigua potable (netejar les canonades i revisió dels comptadors periòdicament) que també ha pagat el consumidor, pagant a més de l'aigua una taxa mensual per aquest servei de manteniment... Francament, no es pot entendre, a no ser que acceptem aquella dita tan popular, és a dir: a més de cornut, pagar el beure... I poques vegades com en el cas que exposem millor aplicat, ja que precisament ens estem referint a l'aigua, i l'aigua, tots ho sabem prou bé, l'usem a més de per cuinar i netejar, per a beure.

A més, deixem d'aprofitar degudament centenars o potser milers de metres cúbics d'aquest imprescindible i dissortadament escàs element sense el qual no podem viure els humans, els animals ni les plantes, i això és imperdonable. O estic equivocat?

Juli G. Valls

(La Roca del Vallès)

L'ESCLETXA

Crònica d'una grip anunciada

Lourdes Cubells

Sovint les estadístiques ens aclaparen amb les seves xifres. Es veu que ara estan de moda les que vaticinen tot tipus de desgràcies.

Ens fan saber el nombre de morts que hi haurà a les nostres carreteres el proper cap de setmana. Ens prediuen el nombre d'afectats per la grip, a casa nostra, aquest hivern. Ens anuncien que a l'any 2000 no sé quin elevat tant per cent de catalans serem gent gran. És a dir, que tot Catalunya serà una mena de residència d'avis, atès el desequilibri demogràfic que patim. I això, només pel que fa als mals averanys casolans.

Mostrar-nos per televisió els accidents de cotxe que tindran lloc la setmana que ve, a més a més de macabre, pot ser preventiu. I, no cal tenir ordinador per saber l'edat que tindrem els catalans d'ara, d'aquí deu anys. Ara bé, dir el nombre de gent que tindrà la grip, sembla més feina de bruixots que no d'estadístiques. Si en fèiem cas viuríem permanentment esporuguits; com que estem convençuts que no va per a nosaltres, ens n'oblidem.

Però, un mal dia, t'adones que et fan mal tots els ossos i tots els tous i penses: "Ja hi som! Segur que em van incloure en l'estadística de la grip". Quina creu!

Tot d'una esdeven una fàbrica de ganyotes i sorolls: tens raspa, calfreds i altres fineces. Però això sol no és res, després s'hi afegeix allò tan antic que en diem tos. Llavors rai, no hi ha qui dormi.

La tos em recorda la Festa Major dels pobles que tenen un pressupost molt minso. En lloc de contractar una orquestra s'han d'accontentar a llogar un conjunt baratet, d'aquells que porten un camió ple d'estrís i andròmines i cap músic. El resultat és com un atac col·lectiu de tos espasmòdica. Podem plànyer la família i el veïnat.

Si gràcies a covar, als sucus de taronja, els bafs, les gàrgares i tot el que convingui, et desempallegues de la febre i la tos i fas vida normal al cap de vuit dies, ja pots cantar victòria.

Ràpidament et trobes immers en la crònica social de la grip. Amics, companys, coneguts, veïns i botiguers t'informen que també l'han tinguda ells o un seu parent. T'inclouen en una mena de concurs de la tos, la febre i altres estralls; com si es tractés d'aconseguir un rècord per constar en el Guinness.

Qui s'ha trencat un braç o una cama veu més enuixats durant els seus quaranta dies de guix que en tota la vida. Amb la grip passa igual; quan la tens, en saps tants, que al final trobes curtes les xifres d'aquelles estadístiques que et van semblar exagerades i alarmistes. I és que, com quasi sempre, la realitat supera la ficció.

EL REFRANYER

Com les figues a l'agost

Potser els joves que no coneixen massa la dialèctica de les dites dels nostres avis es preguntaran què passa amb les figues a l'agost. Jo, sincerament, he de confessar públicament que, de les coses del camp, en sóc un autèntic profeta. Malgrat això, a l'agost, m'he adonat que si les figues no es recullen més a la curta que a la llarga, cauen pel seu propi pes, senzillament per massa madures. En el decurs de la vida, n'hi ha moltes de coses raonables que ningú no vol entendre i que hem de reconèixer sense vergonya, no per un defecte de zel, sinó per manca de suport o de cura, que cauen per l'irremediable pes de l'oblit o de la manca d'atenció. N'hi ha moltes de coses d'autèntica valoració justa, que es perden perquè tothom s'hi gira d'espatlles; perquè ningú no les té en compte. Aquestes són les figues socials que ningú no té cura de collir quan són ben madures, evitant el perill de la seva caiguda. Aquesta és la llegenda d'aquest antic refrany. N'hi ha moltes de veritats que moren incompreses i que cauen com les figues a l'agost. Mai no hem de deixar que res se'ns podrà fora de l'arbre de la veritat. Saber aprofitar totes les aventures de triomf abans que morin a terra com una partícula més del femer social, desfa tot allò que hem esmerçat en temps de sembra. Res no ha de caure pel seu propi pes, com les figues del refrany. El pes de totes les coses s'ha d'aprofitar en el moment de la seva justa maduresa. L'heu entesa la filosofia exacta d'aquesta dita popular? Doncs aprofitau-la, que a ben segur us ajudarà a no perdre les millors col·lites de la vostra sembra humana.

Josep Maclà i Maclà

PlaçaGran
Crònica del Vallès Oriental